

útraty jejího pohřbu pokládati za další útraty podle § 167 obč. zák. Správnosti tohoto výkladu nasvědčují i § 549 obč. zák., podle něhož nese pohřební útraty pozůstalost, a § 672 obč. zák., jenž pod povinnost vyživy zahrnuje sice všechny potřeby za živa, ale o pohřebních útratách se nezmiňuje. Svědčí pro něj i materialie. Zpráva komise panské sněmovny k nynějším §§ 167 a 168 obč. zák. zdůrazňuje potřebu obmezujícího výkladu nových předpisů, by břemena jimi nemanželským otcům nově ukládaná nebyla rozšiřována nad míru, s hlediska potřeby dítěte nejnutnější, a poukazuje na to, že naše právo na rozdíl od práva německého, z něhož nové předpisy byly převzaty, nezná námitky, že nemanželská matka v kritické době obcovala také s jinými muži. Není-li správný právní názor odvolacího soudu, není třeba nařízeného jím doplnění řízení. Napadené usnesení bylo proto zrušiti a uznati, jak se stalo.

Čís. 9685.

I v rozlukovém řízení platí předpis § 237 c. ř. s., že zpětvzatá žaloba může býti znovu podána jen, nevzdal-li se žalobce při jejím zpětvzetí nároku, jakož i předpis § 34 c. ř. s., že prohlášení procesního zmocněnce jsou pro stranu závazná.

(Rozh. ze dne 22. února 1930, Rv II 242/29.)

Žaloba manžela o rozluku manželství byla zamítnuta soudy v š e c h t ř í š t o l i c, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání, uplatňující dovolací důvody čís. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s. a s poukazem na § 14 dvorského dekretu ze dne 23. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s. nesprávné hodnocení důkazů není v žádném směru opodstatněno. Dovolací soud přezkoumal z úřadu skutková zjištění odvolacího soudu a nemá příčiny, by se od tohoto správného zjištění odchýlil. Tím se stala dovolatelova výtka po skutkové stránce bezpředmětnou. Dovolatel má pravdu v tom, že rozlukové řízení jest ovládáno vyšetřovací zásadou, než přes to platí, jak zřejmo z § 1 ministerského nařízení ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák., pro řízení ve věcech manželských předpisy civilního řádu soudního s výhradou zvláštností obsažených v těchto věcech v občanském zákoníku, v uvozovacím zákonu k c. ř. s. a v řečeném ministerském nařízení. O tom, že v rozlukových sporech platí zejména ustanovení posledního odstavce § 237 c. ř. s., že zpětvzatá žaloba může býti znovu podána jen tehdy, když se žalobce při jejím zpětvzetí nevzdal nároku, jehož se byl domáhal, a že dotyčná prohlášení právního zástupce žalobcova jsou pro tohoto závazná ve smyslu § 34 c. ř. s., nemůže býti pochybností, uváží-li se, že podle § 10 ministerského nařízení a § 14 dvorského dekretu ze dne 23. srpna 1819, čís. 1595 sb.

z. s. platné manželství má býti vzato v ochranu proti každému svévolnému odporu. Dovolatelovo stanovisko odporuje zásadě favoris matrimonii, která v uvedených §§ jest zřejmě vyslovena. Vzdal-li se tedy manžel, domáhající se rozluky manželství, tohoto žalobního nároku, nemůže již vzhledem na uvedené dva §§ toto prohlášení libovolně odvolati a po případě z pouhého rozmaru teprve po uplynutí drahé doby znova napadati platné manželství z důvodů, jichž se již dávno vzdal, anebo tvrditi, že se dotyčné prohlášení jeho právního zástupce stalo proti jeho vůli nebo bez jeho příkazů. Nehledíc k tomu, jest z posledního odstavce § 237 c. ř. s. zřejmo, že zpět vzatá žaloba nesmí býti znova podána, když žalobce při jejím zpětvzetí prohlásil, že se nároku vzdal. To se stalo v tomto případě. Podle spisů krajského soudu udělil žalobce Dr. Bedřichu C-ovi všeobecnou plnou moc ze dne 1. června 1926, kterou ho mezi jiným zmocňuje, by vůbec činil veškerá opatření, která považuje za prospěšná a nutná. V mezích této plné moci prohlásil Dr. C. v podání ze dne 22. listopadu 1926 za žalobce, že bere zpět žalobu a vzdává se žalobního nároku, t. j. nároku, žádati rozluku sporného manželství z rozlukových důvodů § 13 písm. e), h) a i) rozl. zákona v žalobě ze dne 10. června 1926 uvedených. Marně tedy dovolatel tvrdí, že prohlášení o vzdání se žalobního nároku má ráz ryze formální a že přes to prohlášení měl úmysl, dosáhnouti rozluky manželství ve skutečnosti neexistujícího, že odvolací soud výpovědi Dr. C-a prý nesprávně reprodukuje, tvrdě, že se žalobního nároku vzdal žalobce, že Dr. C. nepotvrdil, že žalobce mu dal příkaz, by se vzdal tohoto nároku, že dovolatel proti svému bývalému zástupci nemůže uplatňovati ustanovení § 1299 obč. zák., anž tu nejde o majetkoprávní nárok, že odvolací soud výpovědi Dr. C-a prý nesprávně hodnotí, nedovozuje z ní, že se žalobce nároku na rozluky manželství nevzdal, že jen usiloval o to, by toto nemožné manželství bylo rozloučeno, že mu otázka zavinení na rozluce byla lhostejná, jelikož otázka výživy žalované byla pro žalovanou velmi příznivě upravena, že ustanovení § 34 c. ř. s. v rozlukovém sporu neplatí, ježto podle vyšetřovací zásady jest zjistiti skutečnou vůli a skutečný smysl prohlášení stran, že se nárok na rozluky manželství týká práva z osobního stavu stran, kterého se vzdáti nelze, že zpětvzetí žaloby se nevztahuje na žalobní důvody, že podle § 14 rozlukového zákona nárok na rozluky manželství pomíjí jen promlčením a odpuštěním a že nová žaloba jest nepřipustná jen, lze-li ve zpětvzetí žaloby spatřovati odpuštění. Z uvedených důvodů se žalobce neprávem dovolává rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 5653 sb. n. s., kde vysloveno, že rozlukový důvod rozvratu manželství není předmětem odpuštění, a rozhodnutí čís. 7248 sb. n. s., podle něhož manželství není k tomu, by manželé žili od sebe, každý v jiné cizině, a že, jsou-li poměry takové, že nelze toho docíliti, by žili spolu, jest manželství zničeno a jeho účel naprosto zmařen. Tím ovšem není řečeno, že zásada favoris matrimonii již neplatí a že lze vysloviti rozluky platného manželství k žalobě manžela, který podle posledního odstavce § 237 c. ř. s. k žalobě není oprávněn.